

HISTORIE ROTTERDAMSE DEELGEMEENTEN

Deel 8

Sterke deelgemeenten gewenst.

Voor een belangrijk deel komt de discussie over deelgemeenten in Rotterdam terecht in het kielzog van de landelijke politieke discussie over regiovorming. De discussie gaat niet meer over of er deelgemeenten moeten zijn, maar juist hoe groot en sterk ze moeten worden. Over het afronden van het deelgemeentebestel met sterke deelgemeenten die optimale dienstverlening kunnen garanderen en de gemeentelijke diensten kunnen aansturen. De focus verschuift van participatie naar daadwerkelijk meebesturen.

De afronding van het deelgemeentebestel moest volgens het college passen in de maatschappelijke en politieke discussie over de regiovorming, die, getuige de notities 'Besturen op Niveau I en II' bepaald niet stil had gestaan sinds het debat over het deelgemeentebestel in april 1990. De nieuwe ontwikkelingen gaven het college voldoende aanleiding om nieuwe accenten te leggen in de afronding van dit ontwikkelingsproces van Rotterdamse decentralisatie. Het is volgens het college duidelijk dat een mogelijk sterk regionaal bestuursniveau ook een grotere rol voor de deelgemeenten moet inhouden.

Deelgemeenten moesten in die bestuursstructuur qua omvang en bestuurskracht een sterke positie kunnen innemen. Dit voegde extra omvang- en functioneringseisen toe aan de criteria van effectiviteit en efficiëntie in relatie tot de schaalgrootte. Daarnaast was ook de efficiënte werking van gedeconcentreerde diensten een belangrijk uitgangspunt geworden. Tot dan toe was de schaal waarop diensten hun deconcentratie vorm gaven vrijwel uitsluitend bepaald door eigen, dienstgebonden criteria, wat in de praktijk had geleid tot allerlei verschillende districten en units in de stad.

Een belangrijke doelstelling in de nota 'Deelgemeenteraden in de jaren '90' betreft een goede dienstverlening van deelgemeenteraden aan de bevolking. Dit betekende volgens het college dat, in veel sterkere mate dan voorheen, de indeling van de stad in deelgemeentegebieden uitgangspunt moest zijn voor de deconcentratievoorstellen van de diensten.

Kijkend naar de toen geldende district- en unitindeling van de verschillende takken van dienst kon het college slechts tot de conclusie komen dat een schaalgrootte van deelgemeentegebieden ten minste op 50.000 inwoners zou moeten liggen. Het accent van de indelingscriteria was door ontwikkelingen en processen zoals regionalisering, aandacht voor bestuurskracht, efficiency, effectiviteit en reorganisatie van de gemeentelijke diensten, veel sterker dan voorheen op de minimum omvang komen te liggen.

De participatiegedachte achter het oude wijkradenbestel werd daarmee steeds meer een kwestie die vooral binnen de deelgemeenten een goede invulling zou moeten krijgen in de verschillende wijken. Voor de stad en de regio was het van groot belang het bestuurlijk en organisatorische functioneren optimaal te maken.

Dit leidde tot een voorstel van het college om naast de reeds voorziene instelling van twee nieuwe deelgemeenten (Delfshaven in West en Feijenoord op Zuid), de deelgemeenten Hillegersberg-Schiebroek en Overschie samen te voegen. Verder dienden de wijken Heijplaat en Pernis samengevoegd te worden met respectievelijk de deelgemeenten Charlois en Hoogvliet.

Dit voorstel redde het niet helemaal in de gemeenteraad. De samenvoeging van Hillegersberg-Schiebroek en Overschie haalde het niet, evenals de samenvoeging tussen Hoogvliet en Pernis en die van Charlois en Heijplaat. Wel werden in 1994 de vooralsnog laatste twee deelgemeenteraden Delfshaven en Feijenoord ingesteld.